

Γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Τι σημάδια της ανοιξης
κρατάς στα χέρια;

Εγώ

Κρατώ έναν κρίνο
και ένα τριανταφυλλό από αιμά.

Τα παιδιά

Βαπτίσε τα στο νερό
του αρχαίου ασιματος.
Γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Τι αισθανέσαι στο στομάχι σου
κοκκίνο κι αριμυρά;

Εγώ

Τον σωτήρα των οστών
του μεγάλου κρανίου μου.

Τα παιδιά

Πιες το ησυχο νερό
του αρχαίου ασιματος.
Γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Γιατί μισεύεις
απ' την μικρή πλατεία;

Εγώ

Πάω να θρώ τις μαγισσές
και τις πριγκιποπούλες!

Τα παιδιά

Ποιος σου έδειξε τον δρόμο
των ποιητών;

Εγώ

Το ποταμακι και η πηγή
του αρχαίου ασιματος.

Τα παιδιά

Πηγαίνεις μακριά, πολύ μακριά
απο την θάλασσα και απ' τη στεριά;

Εγώ

Η μεταξενία μου καρδιά
πλημμυρίζει φωτά,
χαμένες καμπάνες
μελισσές και κρίνα.
Θα πάω μακριά, πολύ μακριά
πέρα από τούτα τα βουνά
κι από την θάλασσα πιο πέρα
ίσταμε τα αστερία,
να ικετεύσω τον Κύριο
Ιησού Χριστό να μου φέρει πίσω
την παλμή μου ψυχή, την παιδική
ωριμή απ' τον μύθο,
με το φτερωτό καπέλλο
και το ξύλινο σπαθί.

Τα παιδιά

Και μας αφήνεις να τραγουδάμε
στην μικρή πλατεία,
γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Πελώριες κορές
ματιά στις φυλλώσιες,
τις λαβωμένες από τον αγέρα,
θρηνούν τα πεθαμένα φύλλα.

Gregory Corso (ΗΠΑ)

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Μια αγαπημένη κουκλά
ξέρει τον πόνο του αποχαιρετισμού των παιδιών.
Θαμμένη στην κούνια σήνει για πάντα, στην σοφίτα.
Τα χρώματα από καραμελλές ξεθωριαζουν
τα μακριά παντέλονια μας παίρνουν άλλου

και των παιδιων τα χερια μαλλιαζουν.

Δαγκωμενα μολυδια, ξυστρες, πενήνταρακια στις τσέπες μας
τι γινανε ολα αυτα;

Μακρυνανε των παιδιων τα σωματα

ωσαν την γη μακρυα

επανω τους πατανε οι παντες, καμποσοι σε αναπηρικά καρότσακια,

μακρυ ταξιδι στον φθονο και την παραφροσυνη.

Σοδα και νευτωνια συκα θα ξεσπασουν απ το στομα.

ΤΕΛΟΣ

Θρηγει ο Χαροντας γιατι ειναι κι αυτος ανθρωπος

που οταν πεθανει ενα παιδι την θγαζει: ολημερα σ εαν κινηματογραφο.

Lawrence Ferlinghetti (ΗΠΑ)

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Σε δαση που κυλαν πολλα ποταμια

αναμεσα σ αλυγιστες ραχουλες

κι αγρους των παιδικων μας χρονων

που τοξα ουρανια και θημωνιες αμιγουνε στη μνημη

μολο που οι δικοι μας «οι αγροι» ησαντε δρομοι

Τα ξαναβλεπω να προβαλλουν κεινα τα μυρια πρωινα

που καθε τι το ζωντανο

ριχνει τη σκια του στην αιωνιοτητα

κι ολημερις το φως

σαν ναναι χαραμα

με τις οξειες σκιες του να σκιαζουν

εαν παραδεισο

που ουτε καν ονειρευτηκα

κι ουτε καν ηξερα να σκεφτω

γι αυτο το αξυριστο σημερα

με τις χλευαστικες κουρουνες του

που σηκωνονται πανω απο δεντρα ξερα

και κλαιουν και κραζουν

κι εξεταζουν καθε δευτερη

ανοιξη και πραξη.

μετ. Χρηστος Τσιαμης

Σωκρατης Α. Σκαρτσής

ΕΞΙ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

1

Βγηκε ομορφο πανω στο χωμα και στα νερα σα λουλουδι: σα δεντρο σαν πουλι και
το πηγαινε το αερακι δωθε κειθε.

Ηταν σαν τραγουδι.

Το παιδακι καθοταν και το κοιταζε σαν αδερφουλι του. Ηθελε να του βαλει ενα